

International
Labour
Organization

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยแรงงานข้ามชาติ

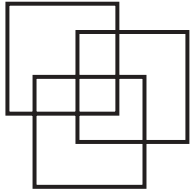
ฉบับที่ 97 ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน (แก้ไข), 1949
(พ.ศ. 2492)

ฉบับที่ 143 ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบและการส่งเสริม
การมีโอกาสเท่าเทียมกันและการปฏิบัติต่อแรงงานข้ามชาติ, 1975
(พ.ศ. 2518)

ILO/Japan Project on Managing Cross-border
Movement of Labour in Southeast Asia

สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
ประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

International
Labour
Organization

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยแรงงานข้ามชาติ

ฉบับที่ 97 ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน
(แก้ไข), 1949 (พ.ศ. 2492)

ฉบับที่ 143 ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบ
และการส่งเสริมการมีโอกาสเท่าเทียมกัน
และการปฏิบัติต่อแรงงานข้ามชาติ, 1975
(พ.ศ. 2518)

ILO/Japan Project on Managing Cross-border
Movement of Labour in Southeast Asia

สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
ประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

สารบัญ

อนุสัญญาฉบับที่ 97

ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน

(แก้ไข), 1949 (พ.ศ. 2492)..... 5

อนุสัญญาฉบับที่ 143

ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบและการ

ส่งเสริมการมีโอกาสเท่าเทียมกันและการปฏิบัติ

ต่อแรงงานข้ามชาติ, 1975 (พ.ศ. 2518)..... 32

รายชื่อประเทศที่ให้สัตยาบัน

อนุสัญญาฉบับที่ 97..... 47

อนุสัญญาฉบับที่ 143..... 50

อนุสัญญาฉบับที่ 97
ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่น
เพื่อการทำงาน (แก้ไข), 1949 (พ.ศ. 2492)

**Convention 97: concerning Migration
for Employment (Revised), 1949**

.....

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ จัดให้มีขึ้น ณ นครเจนีวา และประชุมกันในสมัยประชุมที่สามสิบสอง เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน ค.ศ. 1949 และได้ตัดสินใจรับรองข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญาว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ค.ศ. 1939 ที่ประชุมในการประชุมสมัยที่สี่สิบห้า ซึ่งเป็นหัวข้อที่สิบเอ็ดในระเบียบวาระการประชุมของสมัยประชุมนั้น และโดยพิจารณาเห็นว่า ข้อเสนอเหล่านี้ต้องอยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศจึงรับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า อนุสัญญาว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน (แก้ไข) ค.ศ. 1949 เมื่อวันที่หนึ่งของเดือนกรกฎาคมของปีหนึ่งพันเก้าร้อยสี่สิบเก้านี้

มาตรา 1

แต่ละสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะให้ข้อมูลดังต่อไปนี้เมื่อได้รับการร้องขอให้แก่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และให้แก่สมาชิกอื่น

(ก) ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบาย กฎหมาย และระเบียบแห่งชาติเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายถิ่นออก และการเข้าเมือง

(ข) ข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดพิเศษเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานและสภาพของงานและความเป็นอยู่ของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน

(ค) ข้อมูลเกี่ยวกับข้อตกลงทั่วไปและการเตรียมการพิเศษในปัญหาเหล่านี้ที่สรุปโดยสมาชิก

มาตรา 2

สมาชิกแต่ละรายที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะจัดให้มีและดำรงไว้หรือทำให้แน่ใจว่ามีการจัดให้มีและดำรงไว้ซึ่งบริการที่เพียงพอและไม่คิดมูลค่าเพื่อช่วยเหลือผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน และโดยเฉพาะเพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้องต่อพวกเขา

มาตรา 3

1. สมาชิกแต่ละรายที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงว่าตนจะดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสมทั้งหมดเพื่อต่อต้านการโฆษณาชวนเชื่อที่ทำให้เข้าใจผิดเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายถิ่นและการเข้าเมืองเท่าที่กฎหมาย และระเบียบแห่งชาติ อนุญาตให้ทำได้

2. เพื่อการนี้ แต่ละสมาชิกจะดำเนินการโดยร่วมมือกับสมาชิกอื่นที่เกี่ยวข้องในกรณีที่เหมาะสม

มาตรา 4

แต่ละสมาชิกต้องใช้มาตรการที่เห็นสมควรภายในเขตอำนาจของตน เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางออก ระหว่างการเดินทาง และการรับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน

มาตรา 5

แต่ละสมาชิกที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะจัดให้มีและดำรงไว้ภายในขอบเขตอำนาจของตน ซึ่งบริการทางการแพทย์ที่เหมาะสมในภาวะ

(ก) กรณีที่จำเป็น ทั้งในเวลาที่เดินทางออก และในเวลา que เดินทางมาถึง การดูแล ให้เห็นว่า ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปพร้อม หรือให้เดินทางไปสมทบกับพวกเขา มีพยานามัยที่ดีตามสมควร

(ข) การดูแล ให้เห็นว่า ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ได้รับการดูแลทางการแพทย์อย่างเพียงพอ และสภาพทางสุขอนามัยที่ดี ณ เวลาเดินทางออก ระหว่างการเดินทาง และเมื่อมาถึงดินแดนปลายทาง

มาตรา 6

1. สมาชิกแต่ละรายที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะปฏิบัติต่อคนเข้าเมืองอย่างถูกต้องตามกฎหมายภายในดินแดนของตนไม่น้อยไปกว่าที่ตนปฏิบัติต่อคนชาติตนเอง โดยไม่มีการแบ่งแยกเกี่ยวกับสัญชาติ เชื้อชาติ ศาสนา หรือเพศ ในเรื่องต่อไปนี้

(ก) เท่าที่เรื่องนั้นๆ ถูกควบคุมโดยกฎหมายหรือระเบียบหรืออยู่ในบังคับของการควบคุมของเจ้าพนักงาน

(1) ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินช่วยเหลือครอบครัว ในกรณีที่เงินช่วยเหลือเหล่านั้น เป็นส่วนหนึ่งของค่าตอบแทน ชั่วโมงการทำงาน การจัดการเกี่ยวกับการทำงานล่วงเวลา วันหยุด โดยได้รับค่าจ้าง ข้อจำกัดเกี่ยวกับงานที่ทำที่บ้าน อายุขั้นต่ำสำหรับการจ้างงาน การฝึกงาน และการฝึกอบรม งานของสตรี และงานของผู้เยาว์

(2) การเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงาน และการได้รับสิทธิประโยชน์จากการร่วมเจรจาต่อรอง

(3) ที่พักอาศัย

(ข) การประกันสังคม (กล่าวคือ บทบัญญัติทางกฎหมาย ในเรื่องการประสบอันตรายจากการทำงาน การคลอดบุตร การเจ็บป่วย ทูพพลภาพ ชราภาพ การเสียชีวิต การว่างงาน และความรับผิดชอบในครอบครัว และเหตุที่ไม่แน่นอนอื่นอันอาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งตามกฎหมายหรือระเบียบแห่งชาติต้องได้รับการคุ้มครองจากมาตรการประกันสังคม) โดยขึ้นอยู่กับข้อจำกัดดังต่อไปนี้

(1) อาจมีการเตรียมการที่เหมาะสมสำหรับการรักษาสิทธิที่ได้มา และช่วงระหว่างระยะเวลาที่ได้สิทธิ

(2) กฎหมายหรือระเบียบแห่งชาติของประเทศเข้าเมือง (ประเทศเจ้าบ้าน) อาจกำหนดให้มีการเตรียมการเป็นพิเศษเกี่ยวกับประโยชน์ทดแทน หรือส่วนของประโยชน์ทดแทน ซึ่งต้องชำระจากเงินของรัฐทั้งหมด และเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือที่จ่ายให้แก่บุคคลผู้ยังไม่บรรลุตามเงื่อนไขการส่งเงินสมทบที่กำหนดไว้ เพื่อการให้บำนาญปกติ

(ค) ภาษีจากการจ้างงาน ค่าธรรมเนียมหรือเงินสมทบที่จะต้องชำระเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับการจ้าง และ

(ง) การดำเนินการทางกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าถึง
ในอนุสัญญานี้

2. ในกรณีของสหพันธรัฐ ข้อกำหนดของมาตรานี้ให้บังคับใช้
เท่าที่เรื่องที่มีการนั้นอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานของ
รัฐบาลกลาง ขอบเขตและวิธีการที่ใช้บังคับข้อกำหนดเหล่านี้
เกี่ยวกับเรื่องที่จะอยู่ในความควบคุมของกฎหมายหรือระเบียบ
ของรัฐนั้นๆ ที่ประกอบกันเป็นสหพันธรัฐจังหวัดหรืออำเภอ
หรืออยู่ในบังคับของการควบคุมของเจ้าพนักงานของรัฐนั้นๆ
ให้แต่ละสมาชิกเป็นผู้กำหนด สมาชิกจะต้องบ่งชี้ในรายงาน
ประจำปี เกี่ยวกับขอบเขตการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ในเรื่องที่
เกี่ยวข้องกับมาตรานี้ ที่อยู่ในกรอบของกฎหมายและระเบียบ
ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าพนักงาน ส่วนเรื่องที่อยู่ในความ
ควบคุมของกฎหมาย หรือระเบียบของรัฐนั้นๆ ที่ประกอบกัน
เป็นสหพันธรัฐจังหวัดหรืออำเภอ หรือที่อยู่ในบังคับของการ
ควบคุมของเจ้าพนักงานของรัฐนั้น สมาชิกจะต้องดำเนินการ
ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในวรรค 7 (ข) ของมาตรา 19 ของ
ธรรมนูญแห่งองค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 7

1. แต่ละสมาชิกที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงว่าจะ
ร่วมมือกับสมาชิกอื่นๆ ในกรณีที่สมควรในการบริการจัดหางาน
ของตนและบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายถิ่น

2. สมาชิกแต่ละรายที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตกลงจะดูแล
ให้แน่ใจได้ว่า บริการจัดหางานของรัฐให้ต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่น
เพื่อการทำงานเป็นบริการที่ให้โดยไม่คิดมูลค่า

มาตรา 8

1. ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานรายได้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าประเทศเป็นการถาวร และสมาชิกของครอบครัวของเขาที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทางหรือมาสมทบกับเขา จะต้องไม่ถูกส่งตัวกลับไปยังดินแดนถิ่นกำเนิดของพวกเขาหรือดินแดนที่พวกเขาเคลื่อนย้ายถิ่นออกมา เพราะผู้เคลื่อนย้ายถิ่นรายนั้นไม่สามารถประกอบอาชีพของตนเนื่องจากเจ็บป่วย หรือได้รับบาดเจ็บหลังจากเดินทางเข้ามา เว้นแต่บุคคลที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์เช่นนั้น หรือมีข้อตกลงระหว่างประเทศซึ่งสมาชิกเป็นคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งกำหนดเช่นนั้น

2. เมื่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานได้รับอนุญาตให้เข้าประเทศเป็นการถาวร เมื่อเดินทางเข้ามาถึงประเทศเข้าเมือง (ประเทศเจ้าบ้าน) ผู้ทรงอำนาจของประเทศนั้น อาจกำหนดให้ข้อกำหนดของวรรคหนึ่งของมาตรานี้ มีผลบังคับใช้เพียงหลังจากพ้นระยะเวลาตามสมควรระยะหนึ่ง ซึ่งในกรณีใดๆ ต้องไม่เกินห้าปีจากวันที่ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเหล่านั้นได้รับอนุญาตให้เข้าประเทศ

มาตรา 9

แต่ละสมาชิกที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้อนุญาตให้โอนเงินส่วนหนึ่งของเงินที่หาได้ และเงินออมของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ตามที่ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นอาจต้องการ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงวงจำกัดที่อนุญาตตามกฎหมายหรือระเบียบแห่งชาติเกี่ยวกับการส่งออก และนำเข้าเงินตรา

มาตรา 10

ในกรณีที่จำนวนผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่เดินทางจากดินแดนของสมาชิกรายหนึ่ง ไปยังดินแดนของสมาชิกรายหนึ่งมีจำนวนมากพอ ให้ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่เกี่ยวข้องทำข้อตกลงเพื่อ

การควบคุมเรื่องเกี่ยวกับภาระร่วมกันที่เกิดขึ้นในการใช้บังคับ
บทบัญญัติของอนุสัญญาเมื่อใดที่เห็นจำเป็นหรือพึงประสงค์

มาตรา 11

1. เพื่อวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้คำว่า “ผู้เคลื่อนย้ายถิ่น
เพื่อการทำงาน” หมายถึง บุคคลผู้เคลื่อนย้ายถิ่นจากประเทศ
หนึ่ง ไปยังอีกประเทศหนึ่ง โดยมุ่งหมายให้ได้รับการจ้างงานที่
นอกเหนือจากเพื่อตนเอง และรวมถึงบุคคลใดๆ ที่ได้รับอนุญาต
ให้เข้าประเทศเป็นประจำในฐานะผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน

2. อนุสัญญานี้ไม่มีผลบังคับกับ

(ก) คนงานชายแดน

(ข) การเข้าประเทศระยะสั้นของสมาชิกของวิชาชีพ
อิสระและศิลปิน และ

(ค) ลูกเรือ

มาตรา 12

การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้อย่างเป็นทางการจะต้องแจ้ง
ให้ผู้อำนวยความสะดวก สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบ
เพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 13

1. อนุสัญญาฉบับนี้ จะผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การ
แรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งการให้สัตยาบันของตนได้รับการ
จดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกของสำนักงานแรงงาน
ระหว่างประเทศแล้ว

2. อนุสัญญาฉบับนี้ จะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือน
นับแต่วันที่การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกสองประเทศได้รับการ
จดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกแล้ว

3. หลังจากนั้น อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้สำหรับ รัฐสมาชิกใดๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับตั้งแต่วันที่การให้สัตยาบัน ของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 14

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ อาจตัด ภาคผนวกใดๆ หรือทั้งหมดที่แนบทำยอนุสัญญานี้ออกจาก สัตยาบันของตนได้ โดยออกประกาศแนบการให้สัตยาบันของตน

2. ภายใต้บทบัญญัติของประกาศใดๆ ดังกล่าว ให้บทบัญญัติ ของภาคผนวก มีผลบังคับใช้เช่นเดียวกันกับบทบัญญัติของ อนุสัญญา

3. รัฐสมาชิกรายใดๆ ที่ออกประกาศดังกล่าวนั้น อาจแจ้ง ผู้อำนวยการใหญ่ในภายหลังว่า ตนยอมรับภาคผนวกใด หรือ ทั้งหมด ดังกล่าวในประกาศนั้น โดยออกประกาศฉบับใหม่ ให้บทบัญญัติของภาคผนวกนั้นๆ ใช้บังคับได้กับรัฐสมาชิก ดังกล่าว นับจากวันที่ผู้อำนวยการใหญ่ขึ้นทะเบียนประกาศ ฉบับใหม่นั้น

4. ระหว่างประกาศที่ออกตามวรรค 1 ของมาตรานี้ยังมีผล บังคับใช้เกี่ยวกับภาคผนวกใดๆ รัฐสมาชิกรายนั้นอาจประกาศ ยอมรับภาคผนวกนั้น ให้บังคับตั้งข้อแนะนำได้

มาตรา 15

1. ประกาศที่เสนอต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงาน ระหว่างประเทศ วรรค 2 ของมาตรา 35 ของธรรมนูญแห่ง องค์การแรงงานระหว่างประเทศ ต้องระบุว่า

(ก) ดินแดนที่สมาชิกที่เกี่ยวข้องตกลงให้ใช้บังคับ ข้อกำหนดของอนุสัญญาและภาคผนวกใดๆ หรือทั้งหมด โดย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข

(ข) ดินแดนที่สมาชิกนั้นตกลงให้ใช้บังคับข้อกำหนดของอนุสัญญาและภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมด โดยขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขพร้อมรายละเอียดของการเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าว

(ค) ดินแดนที่อนุสัญญาและภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมดไม่สามารถบังคับได้ และในกรณีเช่นนั้น จะต้องบ่งชี้เหตุที่ไม่สามารถบังคับได้ และ

(ง) ดินแดนที่สมาชิกสงวนสิทธิ์ในการตัดสินใจของตนระหว่างการพิจารณาสถานภาพต่อไป

2. ข้อตกลงที่อ้างถึงในข้อ (ก) และ (ข) ของวรรค 1 ของมาตรานี้ ให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสัตยาบัน และให้มีผลบังคับใช้เช่นเดียวกันกับสัตยาบันนั้น

3. ณ เวลาใด ๆ รัฐสมาชิก อาจยกเลิกการสงวนสิทธิ์ใดทั้งหมดหรือแต่บางส่วนที่สงวนสิทธิ์ไว้ในประกาศฉบับแรกเริ่มของตน โดยอาศัยอำนาจของข้อ (ข) (ค) หรือ (ง) ของวรรค 1 ของมาตรานี้ได้ โดยออกประกาศฉบับใหม่

4. ณ เวลาใด ๆ ที่อนุสัญญาอยู่ในบังคับของการบอกเพิกถอนตามบทบัญญัติของมาตรา 17 ด้วยประการใด ๆ รัฐสมาชิกอาจเสนอประกาศเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทบัญญัติของประกาศฉบับก่อนใด ๆ และระบุสถานภาพปัจจุบันเกี่ยวกับดินแดนนั้น ๆ ตามที่ตนอาจจะระบุต่อผู้อำนวยการใหญ่ได้

มาตรา 16

1. ประกาศที่เสนอต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ตามวรรค 4 และ 5 ของมาตรา 35 ของธรรมนูญแห่งองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ต้องระบุบ่งชี้ว่าข้อกำหนดอนุสัญญานี้และภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมด จะถูกใช้บังคับในดินแดนที่เกี่ยวข้อง โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข และ

ถ้าประกาศนั้นระบุว่า บทบัญญัติของอนุสัญญาและภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมด จะถูกใช้บังคับโดยต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขประกาศนั้น ต้องแจ้งรายละเอียดของการเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าวด้วย

2. ณ เวลาใดรัฐสมาชิกรายนั้น รัฐสมาชิกหรือเจ้าพนักงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง อาจบอกเพิกถอนสิทธิทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขใด ๆ ที่ระบุไว้ในประกาศฉบับก่อนใด ๆ โดยการออกประกาศฉบับใหม่

3. ณ เวลาใด ที่อนุสัญญานี้หรือภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมด อยู่ในบังคับของการบอกเพิกถอนตามบทบัญญัติของมาตรา 17 ด้วยประการใด รัฐสมาชิกรายนั้น รัฐสมาชิกหรือเจ้าพนักงานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง อาจเสนอเปลี่ยนแปลง แก้ไข บทบัญญัติของประกาศฉบับก่อนใด ๆ และระบุสถานภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการใช้บังคับอนุสัญญาต่อผู้อำนวยการใหญ่ได้

มาตรา 17

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว อาจบอกเลิกได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปี นับแต่วันที่ซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อจดทะเบียนการบอกเลิกดังกล่าว จะไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปี นับตั้งแต่วันที่ได้รับการจดทะเบียน

2. รัฐสมาชิกใด ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ และซึ่งไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามนัยแห่งมาตรานี้ภายในปีถัดไป เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน ต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดแต่ละคาบของระยะเวลาสิบปีตามเงื่อนไขในมาตรานี้

3. ณ เวลาใดที่อนุสัญญานี้อยู่ในบังคับของการบอกเพิกถอนตามบทบัญญัติของวรรคข้างต้น รัฐสมาชิกรายใด ๆ ที่ไม่บอกเพิกถอนอนุสัญญานี้ อาจเสนอประกาศบอกเพิกถอนภาคผนวกใด ๆ ที่แนบทำยอนุสัญญา ซึ่งมีผลบังคับใช้สำหรับรัฐสมาชิกรายนั้นแยกต่างหากต่อผู้อำนวยการใหญ่ได้

4. การบอกเลิกอนุสัญญานี้ หรือภาคผนวกใด ๆ หรือทั้งหมดจะต้องไม่มีผลกระทบต่อสิทธิที่มอบให้หลังจากนั้นต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่นรายหนึ่งรายใดหรือต่อสมาชิกของครอบครัวของเขา ถ้าเขาเข้าเมืองขณะที่อนุสัญญาหรือภาคผนวกที่เกี่ยวข้องมีผลบังคับใช้อยู่ในดินแดน เมื่อปัญหาว่าสิทธิเหล่านี้ยังใช้ได้ต่อไปหรือไม่เกิดขึ้น

มาตรา 18

1. ให้ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ แจ้งแก่รัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทุกประเทศทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบัน ประกาศ และการบอกเลิกทั้งหลายที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สอง ซึ่งได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ แล้วนั้น ให้ผู้อำนวยการใหญ่แจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การได้ทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้ จะมีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา 19

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ แจ้งแก่เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับรายละเอียดอย่างสมบูรณ์ ของการให้สัตยาบัน ประกาศ และการบอกเลิกทั้งหลายที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับการจดทะเบียนตามบทบัญญัติของหลายมาตราก่อนหน้านี้ เพื่อจดทะเบียนตามมาตรา 120 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 20

เมื่อสิ้นสุดแต่ละคาบของระยะเวลาสิบปี หลังจากมีผลบังคับใช้ อนุสัญญาฉบับนี้ ให้คณะประสานงานของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เสนอรายงานเกี่ยวกับผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่อง เพื่อการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน เข้าไว้ในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 21

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของรัฐสมาชิกมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 17 ข้างต้น

(ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ให้การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของรัฐสมาชิกยุติลง

2. ไม่ว่ากรณีใดๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ตามแบบและเนื้อความเช่นเดิม สำหรับรัฐสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งได้ให้สัตยาบันฉบับนี้แล้ว แต่ไม่ได้ให้สัตยาบันฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 22

1. ในวาระประชุมใดที่ได้บรรจุเรื่องนี้เข้าในระเบียบวาระการประชุมโดยมติส่วนใหญ่ สองในสามของที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศ อาจจะรับเอาข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขของภาคผนวกฉบับหนึ่งฉบับใด หรือหลายฉบับที่แนบท้ายอนุสัญญานี้

2. แต่ละรัฐสมาชิกที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้จะต้องยื่นข้อความใดๆ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขดังกล่าว ต่อผู้มีอำนาจในเรื่องนั้นๆ ภายในระยะเวลาหนึ่งปี หรือในกรณีพิเศษภายในระยะเวลาสิบแปดเดือน จากวันปิดสมัยประชุมนั้น เพื่อการออกกฎหมายหรือดำเนินการอื่น

3. ให้ข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขใดๆ ดังกล่าว มีผลบังคับใช้สำหรับรัฐสมาชิกแต่ละรายที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้เมื่อสมาชิกรายนั้นเสนอประกาศยอมรับข้อความที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขนั้น ต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

4. นับจากวันที่ให้การรับรองการแก้ไขข้อความของภาคผนวก โดยที่ประชุมใหญ่ เฉพาะข้อความที่แก้ไขดังกล่าวจะถูกเปิดรับให้แก่สมาชิก

มาตรา 23

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสมีผลบังคับเท่าเทียมกัน

ภาคผนวก 1

**การจัดการ การบรรจุ และเงื่อนไขของแรงงาน
ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานที่ได้รับการจัดหา
นอกเหนือจากการจัดการภายใต้การอุปถัมภ์
ของรัฐบาลเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม**

มาตรา 1

ภาคผนวกนี้ใช้บังคับกับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานที่ได้รับการจัดหา นอกเหนือจากการจัดการภายใต้การอุปถัมภ์ของรัฐบาลเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม

มาตรา 2

เพื่อวัตถุประสงค์ของภาคผนวกนี้

(ก) คำว่า “การจัดหา (คนงาน)” หมายถึง

(1) การรับเอาบุคคลในดินแดนหนึ่ง ในนามของ นายจ้างในดินแดนอีกแห่งหนึ่ง หรือ

(2) การมอบหมายสัญญาให้บุคคลในดินแดน หนึ่ง เพื่อให้ผู้นั้นทำงานในดินแดนอีกแห่งหนึ่ง พร้อมทั้งการ จัดการใดๆ เกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวใน (1) และ (2) รวมทั้งการแสวงหา และการคัดเลือกผู้เคลื่อนย้ายถิ่นออก และการเตรียมการเพื่อการเดินทางออกของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น ออกเหล่านั้น

(ข) คำว่า “การนำเข้า” หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อประกันหรืออำนวยความสะดวกในการมาถึงหรือการได้รับ อนุญาตให้เข้าประเทศเจ้าบ้านของบุคคลผู้ที่ถูกจัดหาใน ความหมายของวรรค (ก) ของมาตรานี้ และ

(ค) คำว่า “การบรรจุ” หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อประกันหรืออำนวยความสะดวกในการมีงานทำของบุคคล ผู้ได้รับการนำเข้า ภายในความหมายของวรรค (ข) ของ มาตรานี้

มาตรา 3

1. สมาชิกแต่ละรายที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้ กฎหมายและ ระเบียบของสมาชิกรายนั้นๆ ซึ่งอนุญาตให้มีการดำเนินการ จัดหา การนำเข้า และการบรรจุ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2 ต้องควบคุมการดำเนินการดังกล่าวนั้นตามที่กฎหมาย และ ระเบียบของตน อนุญาตให้เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรานี้

2. ภายใต้การบังคับใช้ของข้อกำหนดของวรรคต่อไปนี้ สิทธิในการประกอบการดำเนินการจัดหา การนำเข้า และการบรรจุ ให้จำกัดเพียง

(ก) สำนักงานจัดหางานของรัฐหรือหน่วยงานอื่น ของรัฐบาลของดินแดนที่มีการดำเนินการนั้น

(ข) หน่วยงานของรัฐของดินแดนนอกเหนือจาก ดินแดนที่มีการดำเนินการนั้น ซึ่งได้รับมอบหมายให้ดำเนินการ ในดินแดนนั้น ตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง

(ค) หน่วยงานใดๆ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามเงื่อนไข ของตราสารระหว่างประเทศ

3. เท่าที่กฎหมายและระเบียบแห่งชาติ หรือข้อจัดการ ทวิภาคีอนุญาต การดำเนินการจัดหา การนำเข้า และการบรรจุ อาจทำได้ โดย

(ก) ผู้คาดว่าเป็นนายจ้างหรือบุคคลที่ปฏิบัติการในนาม ของผู้คาดว่าเป็นนายจ้างนั้น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับการอนุมัติและ การควบคุมดูแลของผู้ทรงอำนาจถ้าจำเป็น เพื่อประโยชน์ของ ผู้เคลื่อนย้ายถิ่น

(ข) องค์การเอกชนที่ได้รับอนุญาตล่วงหน้าให้ดำเนินการ เช่นนั้นจากผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่จะมีการดำเนินการ ดังกล่าวในกรณีและตามเงื่อนไขนั้นๆ ตามเท่าที่กำหนดโดย:

(1) กฎหมายและระเบียบของดินแดนนั้น หรือ

(2) ข้อตกลงระหว่างผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มี การเคลื่อนย้ายถิ่นออก หรือหน่วยงานใดๆ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้น ตามข้อความเอกสารระหว่างประเทศและผู้ทรงอำนาจของดินแดน ที่รับเข้าเมือง (ประเทศเจ้าบ้าน)

4. ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการดำเนินการนั้น จะต้อง ควบคุมดูแลกิจกรรมของหน่วยงานและบุคคลที่ได้รับมอบหมาย

ตามวรรค 3 (ข) นอกเหนือจากหน่วยงานใดๆ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศซึ่งสถานภาพของหน่วยงานนั้น ให้คงอยู่ในความควบคุมต่อไปของเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศดังกล่าว หรือของข้อตกลงใดๆ ที่ได้ทำขึ้นระหว่างหน่วยงานนั้นและผู้ทรงอำนาจที่เกี่ยวข้อง

5. ไม่มีข้อความใดๆ ในมาตรานี้ถือว่าการอนุญาตให้บุคคลหรือหน่วยงานใดๆ ยอมรับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานเพื่อรับเข้าดินแดนของสมาชิกใดๆ นอกเหนือจากผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมือง

มาตรา 4

แต่ละสมาชิกที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะดูแลเพื่อให้แน่ใจว่า บริการจัดหางานของรัฐเกี่ยวกับการจัดหาการนำเข้า หรือการบรรจุผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน เป็นบริการที่ให้โดยไม่คิดมูลค่า

มาตรา 5

1. สมาชิกแต่ละรายที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้ที่จัดให้มีและดำรงระบบการควบคุมดูแลสัญญาจ้างระหว่างนายจ้างหรือบุคคลที่ทำการในนามของนายจ้าง และผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ต้อง

(ก) ส่งมอบสำเนาหนึ่งฉบับของสัญญาจ้างต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่นก่อนเดินทางออก หรือถ้ารัฐบาลที่เกี่ยวข้องตกลงให้ทำเช่นนั้น ต้องมอบให้แก่แรงงานเคลื่อนย้ายถิ่นในศูนย์รับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเมื่อเดินทางเข้าถึงในดินแดนที่มีการเข้าเมือง

(ข) ให้สัญญาจ้างมีข้อกำหนดที่บ่งชี้สภาพของงาน และโดยเฉพาะค่าตอบแทนที่เสนอต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่น

(ค) ให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นจะได้รับเอกสารก่อนเดินทางออกที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับตัวเขาเองโดยเฉพาะ หรือ

เกี่ยวกับกลุ่มผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่เขารวมอยู่ด้วยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสภาพทั่วไปของการดำรงชีวิตและการทำงานในดินแดนที่มีการเข้าเมือง

2. ในกรณีที่ต้องส่งมอบสำเนาของสัญญาให้แก่ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเมื่อเดินทางถึงดินแดนที่มีการเข้าเมืองให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นนั้น ได้รับข้อมูลเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนออกเดินทางเกี่ยวกับตัวเขาโดยเฉพาะ หรือเกี่ยวกับกลุ่มผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่เขารวมอยู่ด้วยเกี่ยวกับประเภทของอาชีพที่เขาได้รับการจ้างเข้าทำงาน และเงื่อนไขอื่น ๆ ของงาน โดยเฉพาะค่าแรงขั้นต่ำที่รับประกันต่อเขา

3. ผู้ทรงอำนาจต้องดูแลเพื่อประกันว่าข้อกำหนดของวรรคข้างต้นถูกนำมาบังคับใช้ และได้บังคับใช้บทลงโทษที่หนักพอกับการฝ่าฝืนข้อกำหนดเหล่านั้น

มาตรา 6

มาตรการที่ใช้ตามมาตรา 4 ของอนุสัญญาจะต้องรวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เห็นเหมาะสม

- (ก) การทำให้พิธีการทางการบริหารง่ายขึ้น
- (ข) การจัดให้มีการบริการล่าม
- (ค) การให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นใดๆ ระหว่างระยะเริ่มแรกของการตั้งหลักฐานของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือให้เดินทางไปสมทบกับพวกเขา และ
- (ง) การป้องกันรักษาสวัสดิการระหว่างเดินทาง และโดยเฉพาะระหว่างอยู่บนเรือของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือให้เดินทางไปสมทบกับพวกเขา

มาตรา 7

1. ในกรณีที่จำนวนของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อหางานทำ ที่เดินทางจากดินแดนของสมาชิกรายหนึ่ง ไปยังดินแดนของสมาชิกรายหนึ่งมีมากพอ ให้ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่เกี่ยวข้องทำข้อตกลงเพื่อจุดประสงค์ในการควบคุมเรื่องที่เป็นภาระร่วมกัน ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้บังคับข้อกำหนดของภาคผนวกนี้ เมื่อใดที่เห็นว่าจำเป็น หรือพึงประสงค์

2. ในกรณีที่ประเทศสมาชิก จัดให้มีและดำรงระบบการควบคุมดูแลสัญญาจ้าง ข้อตกลงนั้นจะต้องบ่งชี้วิธีการที่ข้อผูกพันตามสัญญาของนายจ้างจะถูกบังคับใช้

มาตรา 8

บุคคลใดๆ ที่ส่งเสริมการลักลอบเข้าเมือง หรือการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย จะต้องได้รับการลงโทษอย่างเหมาะสม

ภาคผนวก 2

การจัดการ การบรรจุ และเงื่อนไขของแรงงาน
ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานที่ได้รับการจัดหา
ภายใต้การจัดการอุปถัมภ์ของรัฐบาล
เพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม

มาตรา 1

ภาคผนวกนี้ใช้บังคับกับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ผู้ซึ่งได้รับการจัดหางานตามการจัดการภายใต้การอุปถัมภ์ของรัฐบาลเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม

มาตรา 2

เพื่อวัตถุประสงค์ของภาคผนวกนี้

(ก) คำว่า “การจัดหา (คนงาน)” หมายถึง

(1) การรับเอาบุคคลในดินแดนหนึ่ง ในนามของ นายจ้างในดินแดนอีกแห่งหนึ่ง ตามการจัดการภายใต้การ อุปถัมภ์ของรัฐบาลเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม หรือ

(2) การมอบหมายสัญญาให้บุคคลในดินแดนหนึ่ง เพื่อให้ผู้นั้นทำงานในดินแดนอีกแห่งหนึ่งตามการจัดการภายใต้ การอุปถัมภ์ของรัฐบาลเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม พร้อมทั้งการ จัดการใดๆ เกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวใน (1) และ (2) รวมทั้งการแสวงหา และการคัดเลือกผู้เคลื่อนย้ายถิ่นออก และการ เตรียมการเพื่อการเดินทางออกของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นออกเหล่านั้น

(ข) คำว่า “การนำเข้า” หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อประกันหรืออำนวยความสะดวกในการมาถึง หรือการได้รับ อนุญาตให้เข้าประเทศของผู้ถูกจัดหา ภายใต้การอุปถัมภ์ การจัดการของรัฐเพื่อการโยกย้ายเป็นกลุ่ม ในความหมาย ของวรรค (ก) ของมาตรานี้ และ

(ค) คำว่า “การบรรจุ” หมายถึง การดำเนินการใดๆ เพื่อประกันหรืออำนวยความสะดวกในการทำงานของ บุคคลผู้ได้รับการนำเข้า โดยอุปถัมภ์การจัดการของรัฐภายใต้ ความหมายของวรรค (ข) ของมาตรานี้

มาตรา 3

1. สมาชิกแต่ละรายที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้กฎหมาย และระเบียบของสมาชิกรายนั้นๆ ซึ่งอนุญาตให้มีการดำเนินการ จัดหา การนำเข้า และการบรรจุ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 2 ต้องควบคุมการดำเนินการดังกล่าวนั้น ตามที่กฎหมายและ ระเบียบของตน อนุญาตให้เป็นไปตามข้อกำหนดของมาตรานี้

2. ภายใต้การบังคับใช้ของข้อกำหนดของวรรคต่อไปนี้ สิทธิในการประกอบการค้า การนำเข้า และการบรรจุให้จำกัดเพียง

(ก) สำนักงานจัดหางานของรัฐหรือหน่วยงานอื่นของรัฐบาลของดินแดนที่มีการดำเนินการนั้น

(ข) หน่วยงานของรัฐของดินแดนนอกเหนือจากดินแดนที่มีการดำเนินการนั้นซึ่งได้รับมอบหมายให้ดำเนินการในดินแดนนั้น ตามข้อตกลงระหว่างรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง

(ค) หน่วยงานใดๆ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศ

3. เท่าที่กฎหมายและระเบียบแห่งชาติ หรือข้อจัดการอนุญาตโดยทวิภาคี และในการบังคับของการอนุมัติ และภายใต้การควบคุมดูแลของผู้ทรงอำนาจถ้าจำเป็น เพื่อประโยชน์ของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น การดำเนินการจัดหา การนำเข้า และการบรรจุ อาจกระทำได้โดย

(ก) ผู้ที่คาดว่าเป็นนายจ้าง หรือบุคคลที่บริการในนามของผู้ที่คาดว่าเป็นนายจ้างนั้น

(ข) หน่วยงานเอกชน

4. สิทธิในการประกอบการค้า การนำเข้า และการบรรจุ ให้ขึ้นอยู่กับการอนุมัติล่วงหน้าของผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่จะมีการดำเนินการดังกล่าว ในกรณีและตามเงื่อนไขที่อาจถูกกำหนดโดย

(ก) กฎหมายและระเบียบของดินแดนนั้น หรือ

(ข) ข้อตกลงระหว่างผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเคลื่อนย้ายถิ่นออก หรือหน่วยงานใดที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศ และผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมือง

5. ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการดำเนินการนั้น จะต้องควบคุมดูแลกิจกรรมของหน่วยงานและบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจตามวรรคข้างต้น นอกเหนือจากคณะบุคคลใดๆ ที่ได้รับการจัดตั้งตามเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศตามข้อตกลงใดๆ ที่ทำขึ้นระหว่างผู้ทรงอำนาจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสถานภาพของหน่วยงานนั้น ให้คงอยู่ในความควบคุมต่อไปของเงื่อนไขของตราสารระหว่างประเทศดังกล่าว หรือของข้อตกลงใดๆ ที่ได้ทำขึ้นระหว่างหน่วยงานนั้นและผู้ทรงอำนาจที่เกี่ยวข้อง

6. ก่อนให้อนุญาตนำเข้าผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมืองต้องตรวจสอบดูให้แน่ใจว่ามีบุคคลที่สามารถทำงานในเรื่องนี้ในจำนวนที่เพียงพออยู่แล้วหรือไม่

7. ไม่มีข้อความใดๆ ในมาตรานี้ ถือว่าเป็นการอนุญาตให้บุคคลหรือหน่วยงานใดๆ ยอมรับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานเพื่อรับเข้าดินแดนของสมาชิกใดๆ นอกเหนือจากผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมือง

มาตรา 4

1. สมาชิกแต่ละรายที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้ตกลงที่จะดูแลเพื่อประกันว่าบริการจัดหางานของรัฐให้เกี่ยวกับการรับจัดหา การนำเข้า หรือการบรรจุผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน เป็นบริการที่ให้โดยไม่คิดมูลค่า

2. ค่าใช้จ่ายด้านการบริหารการจัดหางาน การนำเข้า และการบรรจุจะต้องไม่ให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเป็นผู้รับภาระ

มาตรา 5

ในกรณีของการขนส่งผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเป็นหมู่ จากประเทศหนึ่ง ไปยังอีกประเทศหนึ่งโดยต้องผ่านประเทศที่สาม ผู้ทรง

อำนาจของดินแดนที่ถูกขนส่งผ่าน จะต้องใช้มาตรการอำนวยความสะดวกการผ่านแดน เพื่อหลีกเลี่ยงความล่าช้าและความยุ่งยากทางการบริหาร

มาตรา 6

1. สมาชิกแต่ละรายที่ภาคผนวกนี้มีผลบังคับใช้ที่จัดให้มีและดำรงระบบการควบคุมดูแลสัญญาจ้างระหว่างนายจ้างหรือบุคคลที่ทำการในนามของนายจ้าง และผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ต้อง

(ก) ส่งมอบสำเนาหนึ่งฉบับของสัญญาจ้างต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่นก่อนเดินทางออก หรือถ้ารัฐบาลที่เกี่ยวข้องตกลงให้ทำเช่นนั้น ต้องมอบให้แก่แรงงานเคลื่อนย้ายถิ่นในศูนย์รับผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเมื่อเดินทางเข้าถึงในดินแดนที่มีการเข้าเมือง

(ข) ให้สัญญาจ้างมีข้อกำหนดที่บ่งชี้สภาพของงานและโดยเฉพาะค่าตอบแทนที่เสนอต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่น

(ค) ให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นจะได้รับเอกสารก่อนเดินทางออก ที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับตัวเขาเองโดยเฉพาะหรือเกี่ยวกับกลุ่มผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่เขารวมอยู่ด้วย ข้อมูลที่เกี่ยวกับสภาพทั่วไปของการดำรงชีวิตและการทำงานในดินแดนที่มีการเข้าเมือง

2. ในกรณีที่ต้องส่งมอบสำเนาของสัญญาให้แก่ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเมื่อเดินทางถึงดินแดนที่มีการเข้าเมือง ให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นนั้น ได้รับข้อมูลเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนออกเดินทาง เกี่ยวกับตัวเขาโดยเฉพาะ หรือเกี่ยวกับกลุ่มผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่เขารวมอยู่ด้วย เกี่ยวกับประเภทของอาชีพที่เขาได้รับการจ้างเข้าทำงาน และเงื่อนไขอื่นๆ ของงาน โดยเฉพาะค่าแรงขั้นต่ำที่รับประกันต่อเขา

3. ผู้ทรงอำนาจต้องดูแลเพื่อประกันว่าข้อกำหนดของวรรคข้างต้นถูกนำมาบังคับใช้ และได้บังคับใช้บทลงโทษที่หนักพอกับการฝ่าฝืนข้อกำหนดเหล่านั้น

มาตรา 7

มาตรการที่ใช้ตามมาตรา 4 ของอนุสัญญาจะต้องรวมถึงการดำเนินการดังต่อไปนี้ตามที่เห็นเหมาะสม

- (ก) การทำให้พิธีการทางการบริหารง่ายขึ้น
- (ข) การจัดให้มีการบริการล่าม
- (ค) การให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นใดๆ ระหว่างระยะเริ่มแรกของการตั้งหลักฐานของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือให้เดินทางไปสมทบกับพวกเขา
- (ง) การป้องกันรักษาสวัสดิการระหว่างเดินทาง และโดยเฉพาะระหว่างอยู่บนเรือของผู้เคลื่อนย้ายถิ่น และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือให้เดินทางไปสมทบกับพวกเขา และ
- (จ) การอนุญาตให้มีการจำหน่าย หรือโอนทรัพย์สินของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าประเทศเป็นการถาวร

มาตรา 8

ผู้ทรงอำนาจต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อช่วยเหลือผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ระหว่างระยะเวลาแรกเริ่มเกี่ยวข้องกับสภาพการจ้างของพวกเขาตามความเหมาะสม มาตรการนั้นๆ อาจใช้โดยการร่วมมือกับองค์การอาสาสมัคร ที่ได้รับความเห็นชอบ

มาตรา 9

ถ้าผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ถูกนำเข้าไปในดินแดนของสมาชิกรายหนึ่งรายใดตามข้อกำหนดของมาตรา 3 ของภาคผนวกนี้ ไม่ได้รับการจ้างตามที่เขาได้รับเลือกมา หรือการจ้างงานที่เหมาะสมอื่น ด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดที่เขาไม่ต้องรับผิดชอบ ค่าเดินทางกลับของเขาและของสมาชิกของครอบครัวของเขา ที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางมาพร้อม หรือเดินทางมาสมทบกับเขา รวมทั้งค่าธรรมเนียมทางศุลกากร ค่าขนส่ง ค่าบำรุงรักษาถึงจุดหมายปลายทางสุดท้าย ค่าบริการขนส่งสัมภาระทางคร่าวเรือ จะต้องไม่ตกเป็นภาระของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นนั้น

มาตรา 10

ถ้าผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมือง พิจารณาเห็นว่า การจ้างงานที่ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานคนหนึ่งคนใด ได้รับการคัดเลือกตามมาตรา 3 ของภาคผนวกนี้ ไม่เหมาะสม ผู้ทรงอำนาจต้องใช้มาตรการ เพื่อช่วยเหลือเขาในการหางานที่เหมาะสม ซึ่งไม่ทำความเสียหายแก่คนงานในชาติ และดำเนินการตามนั้นเพื่อประกันการดูแลระหว่างรอการบรรจุเข้าทำงานในการจ้างงานนั้น หรือการเดินทางกลับของเขาไปยังพื้นที่จัดหา ถ้าผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเต็มใจหรือได้ตกลงที่จะเดินทางกลับไปเมื่อครั้งจัดหา หรือการไปตั้งหลักฐานที่อื่น

มาตรา 11

ถ้าผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานรายหนึ่งรายใดที่เป็นผู้ลี้ภัยหรือคนพลัดถิ่น และที่ได้เดินทางเข้าไปในดินแดนที่มีการเข้าเมืองตามมาตรา 3 ของภาคผนวกนี้ กลายเป็นส่วนเกินในการจ้างงานใดๆ ดินแดนนั้น ผู้ทรงอำนาจของดินแดนนั้น

ต้องใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นรายนั้นสามารถได้รับการจ้างงานที่เหมาะสม ซึ่งไม่ทำความเสียหายแก่คนงานในชาติ และต้องดำเนินการตามนั้นเพื่อประกันการดูแลระหว่างรอการบรรจุในการจ้างงานที่เหมาะสม หรือการไปตั้งหลักฐานที่อื่น

มาตรา 12

1. ผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่เกี่ยวข้องจะต้องทำข้อตกลงกันเพื่อจุดประสงค์ในการควบคุมในเรื่องเกี่ยวกับภาวะร่วมกันที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการบังคับใช้ข้อกำหนดของภาคผนวกนี้

2. ในกรณีที่ประเทศสมาชิก จัดให้มีและดำรงระบบการควบคุมดูแลสัญญาจ้าง ข้อตกลงนั้นจะต้องบ่งชี้วิธีการที่ข้อผูกพันตามสัญญาของนายจ้างจะถูกบังคับใช้

3. ข้อตกลงนั้นต้องกำหนดตามความเหมาะสมให้มีการร่วมมือกันระหว่างผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเคลื่อนย้ายถิ่นออก หรือหน่วยงานที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามข้อกำหนดของเอกสารระหว่างประเทศ และผู้ทรงอำนาจของดินแดนที่มีการเข้าเมืองเกี่ยวกับความช่วยเหลือที่จะให้ต่อผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเกี่ยวกับสภาพของการจ้างของพวกเขา ตามข้อกำหนดของมาตรา 8

มาตรา 13

บุคคลใดๆ ที่ส่งเสริมการลักลอบเข้าเมือง หรือการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย จะต้องได้รับการลงโทษอย่างเหมาะสม

ภาคผนวก 3

การนำเข้าทรัพย์สินส่วนบุคคล เครื่องมือ และ อุปกรณ์ของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน

มาตรา 1

1. ทรัพย์สินส่วนบุคคลที่เป็นของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานที่ได้รับการจัดหาและสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือเดินทางไปสมทบกับพวกเขา ต้องได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร เมื่อเข้ามาถึงในดินแดนที่มีการเข้าเมือง

2. เครื่องมือและอุปกรณ์ที่เคลื่อนย้ายได้ ชนิดที่คนงานมีไว้ตามปกติสำหรับปฏิบัติงานในอาชีพเฉพาะอย่างของตนที่เป็นของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นที่จัดหาเพื่อการทำงาน และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทางไปสมทบกับพวกเขา จะต้องได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร เมื่อมาถึงในดินแดนที่มีการเข้าเมือง ถ้าเครื่องมือและอุปกรณ์นั้นสามารถแสดงได้ ให้นำเข้าว่าเป็นกรรมสิทธิ์ หรือในความครอบครองของพวกเขา และใช้ในเวลาที่พึงใช้และมุ่งหมายเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพของพวกเขา

มาตรา 2

1. ทรัพย์สินส่วนบุคคลที่เป็นของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือเดินทางมาสมทบกับพวกเขา จะต้องได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากร เมื่อบุคคลดังกล่าวเดินทางกลับไปยังประเทศต้นกำเนิดของพวกเขา ถ้าบุคคลเหล่านั้นยังถือสัญชาติของประเทศนั้น ณ เวลาที่พวกเขากลับไปนั้น

2. เครื่องมือและอุปกรณ์ที่เคลื่อนย้ายได้ ชนิดที่คนงานมีไว้ตามปกติสำหรับปฏิบัติงานในอาชีพเฉพาะอย่างของพวกเขาที่เป็นของผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อหางานทำ และสมาชิกของครอบครัวของพวกเขา ที่ได้รับอนุญาตให้ร่วมเดินทาง หรือเดินทางมาสมทบกับพวกเขา ต้องได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากรเมื่อบุคคลดังกล่าวเดินทางกลับประเทศถิ่นกำเนิดของพวกเขา ถ้าบุคคลนั้นๆ ยังถือสัญชาติของประเทศนั้น ณ เวลาที่พวกเขาเดินทางกลับที่นั่น ถ้าเครื่องมือและอุปกรณ์นั้น สามารถแสดงได้ว่า ณ เวลาที่นำเข้า เป็นกรรมสิทธิ์ หรืออยู่ในความคุ้มครองของพวกเขา และใช้ในเวลาที่พึงใช้ และมุ่งหมายเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพของพวกเขา

อนุสัญญาฉบับที่ 143
ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบ
และการส่งเสริมการมีโอกาสเท่าเทียมกัน
และการปฏิบัติต่อแรงงานข้ามชาติ, 1975
(พ.ศ. 2518)

Convention 143: concerning Migration in Abusive
Conditions and the Promotion of Equality
of Opportunity and Treatment
of Migrant Workers, 1975

.....

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
จัดให้มีขึ้น ณ นครเจนีวา และประชุมกันในสมัยประชุมที่หกสิบ
เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน ค.ศ. 1975 และ

โดยคำนึงว่าอารัมภกาของธรรมนูญแห่งองค์การแรงงาน
ระหว่างประเทศที่มอบหมายภาระให้แก่องค์การ เพื่อคุ้มครอง
“ผลประโยชน์ของคนงานเมื่อได้รับการจ้างให้ทำงานในประเทศอื่น
ที่มีใช้ประเทศของพวกเขา” และ

โดยคำนึงว่าปฏิญญาแห่งฟีลาเดลเฟียยืนยันในหลักการ
ที่องค์การยึดถือว่า “แรงงานไม่ใช่สินค้า” และว่า “ความยากจน
ในที่ใดๆ เป็นอันตรายต่อความเจริญรุ่งเรืองในทุกหนแห่ง”

และยอมรับข้อผูกพันที่สำคัญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศในการขยายแผนงาน ซึ่งจะช่วยให้บรรลุเป้าหมาย โดยเฉพาะการมีงานทำอย่างทั่วถึงโดยวิธี “เคลื่อนย้ายแรงงานรวมทั้งเพื่อการจ้างงาน”

โดยคำนึงถึงแผนงานการมีงานทำทั่วโลกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ อนุสัญญาและข้อแนะว่า ด้วยนโยบายการมีงานทำ ค.ศ. 1964 และย้ำถึงความจำเป็นในการหลีกเลี่ยงการเคลื่อนย้ายถิ่นที่เพิ่มขึ้นมากเกินไป และไม่สามารถควบคุมได้ หรือที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือ ที่มีผลทางลบต่อทางสังคมและทางมนุษยชาติ และ

โดยคำนึงว่าเพื่อเอาชนะความด้อยพัฒนาและสภาพการไม่มีงานทำทางโครงสร้างและเรื้อรัง รัฐบาลของหลายประเทศจึงย้ำมากยิ่งขึ้นถึงความปรารถนาส่งเสริมการเคลื่อนย้ายเงินทุนและเทคโนโลยีมากกว่าการเคลื่อนย้ายคนงานตามความต้องการและคำขอของประเทศเหล่านี้เพื่อประโยชน์ต่างตอบแทนซึ่งกันและกันของประเทศต้นกำเนิดและประเทศผู้ว่าจ้าง และ

โดยคำนึงถึงสิทธิของบุคคลทุกคนในการเดินทางออกจากประเทศใดๆ รวมทั้งประเทศของตนเองและในการเดินทางเข้าประเทศของตนเอง ตามที่กำหนดไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและกติกาสากลว่าด้วยสิทธิของพลเรือนและทางการเมือง และ

โดยคำนึงถึงข้อกำหนดในอนุสัญญาและข้อแนะ (แก้ไข) ว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน ค.ศ. 1949 ในข้อแนะว่า ด้วยการคุ้มครองแรงงานข้ามชาติ (ประเทศด้อยพัฒนา) ค.ศ. 1955 ในอนุสัญญาและข้อเสนอนแนะว่าด้วยนโยบายการมีงานทำ ค.ศ. 1964 ในอนุสัญญาและข้อแนะว่าด้วยบริการ

การจัดหางาน ค.ศ. 1948 และในอนุสัญญาว่าด้วยสำนัก
จัดหางาน ที่คิดค่าธรรมนิยม (แก้ไข) ค.ศ. 1949 ซึ่งว่าด้วย
เรื่องการควบคุมการจัดหาคนงาน การนำเสนอและการบรรจุ
แรงงานข้ามชาติเข้าทำงาน การจัดให้มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ
การเคลื่อนย้ายถิ่น เงื่อนไขขั้นต่ำที่ผู้ที่เคลื่อนย้ายถิ่นจะได้รับ
ในการผ่านแดนและเมื่อเดินทางมาถึง การรับเอานโยบาย
การจ้างในเชิงรุกและการร่วมมือกันระหว่างประเทศในเรื่อง
เหล่านี้ และ

โดยพิจารณาว่า การเคลื่อนย้ายถิ่นของคนงานเนื่องจาก
สภาวะในตลาดแรงงาน ควรเกิดขึ้นภายใต้ความรับผิดชอบ
ของสำนักจัดหางานของทางราชการ หรือตามข้อตกลงทวิภาคี
หรือพหุภาคีที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะข้อตกลงที่อนุญาตให้แรงงาน
หมุนเวียนได้อย่างเสรี และ

โดยพิจารณาว่าหลักฐานของการมีอยู่ของการลักลอบ
ขนย้ายแรงงานอย่างผิดกฎหมาย จึงเรียกร้องให้มีการกำหนด
มาตรฐานเพิ่มขึ้นอีกเพื่อมุ่งขจัดการทำความผิดเหล่านี้โดยเฉพาะ
และ

โดยคำนึงถึงข้อกำหนดของอนุสัญญาการเคลื่อนย้ายถิ่น
เพื่อการทำงาน (แก้ไข) ค.ศ. 1949 ซึ่งกำหนดให้สมาชิกที่ให้
สัตยาบัน ให้การปฏิบัติต่อผู้เข้าเมืองโดยถูกต้องตามกฎหมาย
ภายในดินแดนของตนอย่างไม่ด้อยไปกว่าที่ปฏิบัติต่อชน
ในชาติของตนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่กำหนด เท่าที่เรื่องเหล่านี้
ถูกควบคุมโดยกฎหมายหรือข้อบังคับหรืออยู่ภายใต้การ
ควบคุมของเจ้าพนักงาน และ

โดยคำนึงถึงคำจำกัดความของคำว่า “การเลือกปฏิบัติ”
ในอนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและการ
ประกอบอาชีพ) ค.ศ. 1958 ซึ่งไม่บังคับรวมถึงความแตกต่าง
บนพื้นฐานของสัญชาติ และ

โดยพิจารณาว่ามาตรฐานที่เพิ่มขึ้นอีก ที่ครอบคลุมถึง ประกันสังคม ด้วยประสงค์เพื่อสนับสนุนความเสมอภาคใน โอกาส และการปฏิบัติต่อแรงงานข้ามชาติ โดยพิจารณาถึงเรื่อง ที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับหรืออยู่ภายใต้การควบคุม ของเจ้าพนักงาน ซึ่งจะประกันการปฏิบัติต่อแรงงานข้ามชาติ อย่างน้อยเท่ากับที่ปฏิบัติต่อชนในชาติตน และ

โดยคำนึงว่าเพื่อความสำเร็จอย่างเต็มที่ของการดำเนินการ เกี่ยวกับปัญหาที่หลากหลายกันเป็นอย่างมากของแรงงาน ข้ามชาติ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด กับองค์การสหประชาชาติ และทบวงการชำนัญพิเศษอื่นๆ และ

โดยคำนึงว่าในการวางกรอบของมาตรฐานต่อไปนี้ได้พิจารณา ถึงงานขององค์การสหประชาชาติ และทบวงการชำนัญพิเศษ อื่นๆ และเพื่อหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน และเพื่อประกันให้มีการ ประสานงานกันอย่างเหมาะสม โดยคงความร่วมมือกันต่อไป ในการสนับสนุนและให้หลักประกันต่อการปฏิบัติตามมาตรฐาน นั้นๆ และ

โดยได้ตัดสินใจรับเอาข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับแรงงาน ข้ามชาติ ซึ่งเป็นหัวข้อที่ห้าในระเบียบวาระการประชุมของ สมัยประชุมนี้ และ

โดยได้ตัดสินใจให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญา ระหว่างประเทศ เสริมอนุสัญญาว่าด้วยการเคลื่อนย้ายถิ่น เพื่อการทำงาน (แก้ไข) ค.ศ. 1949 และอนุสัญญาว่าด้วยการ เลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและการประกอบอาชีพ) ค.ศ. 1958

จึงมีมติรับรองเอาอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า อนุสัญญา ว่าด้วยแรงงานข้ามชาติ (บทบัญญัติเพิ่มเติม) ค.ศ. 1975 ในวันที่สี่สิบสี่ของเดือนมิถุนายน ของปีหนึ่งพันเก้าร้อย เจ็ดสิบห้า

ส่วนที่ 1

การเคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบ

มาตรา 1

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับต้องเคารพต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของแรงงานข้ามชาติทั้งหมด

มาตรา 2

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้จะต้องแสวงหาวิธีกำหนดอย่างเป็นระบบว่ามีแรงงานข้ามชาติที่ได้รับความจ้างงานอย่างผิดกฎหมายในดินแดนของตนหรือไม่ และมีการขนย้ายผู้เคลื่อนย้ายถิ่นออกจาก ผ่าน หรือเข้ามาในดินแดนของตนเพื่อไปทำงานหรือไม่ ซึ่งในระหว่างการเดินทาง เมื่อเดินทางถึง หรือระหว่างระยะเวลาของการพำนัก และระหว่างการจ้าง ผู้เคลื่อนย้ายถิ่นต้องตกอยู่ในสภาพที่ขัดต่อตราสารหรือข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งระดับทวิภาคี หรือพหุภาคี หรือกฎหมาย หรือข้อบังคับของประเทศ

2. องค์การผู้แทนของนายจ้างและลูกจ้างจะต้องได้รับการปรึกษาหารืออย่างเต็มที่ และสามารถให้ข้อมูลใดๆ ที่พวกเขาที่มีในเรื่องนี้

มาตรา 3

แต่ละรัฐสมาชิกต้องรับเอามาตรการที่จำเป็นและเหมาะสมทั้งหมดในเขตอำนาจของตนและโดยความร่วมมือกับรัฐสมาชิกอื่นๆ

(ก) ปรามปรามขบวนการลักลอบขนย้ายผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อหางานทำและการจ้างงานผู้เคลื่อนย้ายถิ่นอย่างผิดกฎหมาย และ

(ข) ต่อดำเนินการผู้ดำเนินการลักลอบขนย้ายผู้เคลื่อนย้ายถิ่นอย่างผิดกฎหมายเพื่อหางานทำ เดินทางออกจาก ผ่าน หรือเข้าไปในดินแดนของตน และต่อดำเนินการที่จ้างคนงานที่เคลื่อนย้ายถิ่นเข้าประเทศในลักษณะที่ผิดกฎหมาย เพื่อป้องกันและเพื่อจัดการกระทำผิดที่อ้างถึงในมาตรา 2 ของอนุสัญญา

มาตรา 4

โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐสมาชิกจะต้องใช้มาตรการตามที่จำเป็นในระดับชาติและในระดับระหว่างประเทศเพื่อการติดต่อและการแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับเรื่องนั้นกับรัฐอื่นๆ โดยการปรึกษาหารือกับองค์การผู้แทนของนายจ้างและลูกจ้าง

มาตรา 5

วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของการดำเนินมาตรการตาม มาตรา 3 และ 4 ของอนุสัญญา จะต้องมีจุดประสงค์เพื่อให้สามารถดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายกำลังแรงงานในการดำเนินกิจกรรมของพวกเขา ไม่ว่าจะมาจากประเทศใด

มาตรา 6

1. จะต้องจัดให้มีการสืบหาที่มีประสิทธิภาพตามกฎหมายหรือระเบียบของประเทศเพื่อการจับกุมแหล่งจ้างแรงงานข้ามชาติที่ผิดกฎหมาย กำหนดและบังคับใช้บทลงโทษด้านการปกครอง ทางแพ่ง และทางอาญา ซึ่งรวมถึงการจำคุกในระหว่างโทษนั้น เกี่ยวกับการจ้างแรงงานข้ามชาติอย่างผิดกฎหมาย เกี่ยวกับการจัดตั้งกระบวนการขนย้ายผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดที่อ้างถึงในมาตรา 2 ของอนุสัญญา และเกี่ยวกับรู้ถึงการให้ความช่วยเหลือต่อกระบวนการนั้น ไม่ว่าจะเพื่อผลกำไรหรืออย่างอื่นก็ตาม

2. ในกรณีที่นายจ้างถูกฟ้องร้องดำเนินคดี โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรานี้ ให้นายจ้างรายนั้นมีสิทธิแสดงข้อพิสูจน์ในความสุจริตใจของตน

มาตรา 7

องค์กรผู้แทนของนายจ้างและลูกจ้างจะต้องได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับและมาตรการอื่นที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯนี้และที่มุ่งเพื่อป้องกันและขจัดการกระทำผิดที่อ้างถึงข้างต้น และให้การยอมรับความเป็นไปได้ของการริเริ่มขององค์กรดังกล่าวเพื่อจุดประสงค์นี้

มาตรา 8

1. บนเงื่อนไขที่แรงงานข้ามชาติได้เข้าไปพำนักในดินแดนโดยชอบด้วยกฎหมายเพื่อวัตถุประสงค์ในการทำงาน แรงงานข้ามชาติรายนั้นจะต้องไม่ถูกถือว่าตกอยู่ในสถานะผิดกฎหมายหรือสถานะผิดปกติเพียงเพราะเขาสูญเสียการจ้างงาน ซึ่งการสูญเสียนั้นโดยตัวมันเองจะไม่หมายความว่าเขาจะถูกถอนสิทธิในการได้รับอนุญาตในการพำนักอาศัยหรือใบอนุญาตทำงานแล้วแต่กรณี

2. ดังนั้นคนงานนั้นต้องได้รับความเท่าเทียมในการปฏิบัติเหมือนชนในชาติ โดยเฉพาะการได้รับการประกันความมั่นคงของการจ้างงาน การให้ซึ่งทางเลือกในการมีงานทำ งานบรรเทา และการฝึกอบรมเพิ่มเติม

มาตรา 9

1. โดยปราศจากอคติต่อมาตรการที่กำหนดขึ้นเพื่อควบคุมการขนย้ายผู้เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงานโดยการประกันว่าแรงงานข้ามชาติเข้ามาในดินแดนแห่งชาติ และได้รับการรับเข้าทำงานอย่างสอดคล้องตามกฎหมายและข้อบังคับที่

เกี่ยวข้อง แรงงานข้ามชาติต้องได้รับการปฏิบัติต่ออย่างเท่าเทียมกันสำหรับตัวคนงานเองและครอบครัวของคนงานเกี่ยวกับสิทธิที่เกิดขึ้นจากการทำงานที่ผ่านมาในอดีต ในเรื่องของค่าตอบแทน ประกันสังคม และประโยชน์ทดแทนอื่น ในกรณีที่ยังไม่มีการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับเหล่านี้ และเมื่อสถานภาพของเขายังไม่สามารถแปลงสภาพให้เป็นปกติให้ถูกต้องตามกฎหมาย

2. ในกรณีที่เกิดข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิที่อ้างถึงในวรรคข้างต้น คนงานจะต้องสามารถยื่นฟ้องต่อองค์กรผู้ทรงอำนาจไม่ว่าจะยื่นโดยตนเองหรือผ่านผู้แทน

3. ในกรณีที่มีการขับคนงานหรือครอบครัวคนงานกลับออกไป คนงานต้องไม่เป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นนี้

4. ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้ที่ห้ามมิให้รัฐสมาชิกให้สิทธิในการพำนักและในการทำงานที่ชอบด้วยกฎหมายแก่บุคคลผู้พำนักอยู่หรือทำงานอย่างผิดกฎหมายภายในประเทศนั้นๆ

ส่วนที่ 2

ความเสมอภาคในการได้รับโอกาสและการปฏิบัติ

มาตรา 10

แต่ละรัฐสมาชิกที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับยอมรับที่จะประกาศและปฏิบัติตามนโยบายแห่งชาติที่มุ่งเพื่อสนับสนุนและรับประกัน วิธีที่เหมาะสมต่อเงื่อนไขและประเพณีปฏิบัติแห่งชาติ ความเสมอภาคในการได้รับโอกาสและการได้รับการปฏิบัติต่อเกี่ยวกับการจ้างงานและการประกอบอาชีพ ประกันสังคม สหภาพแรงงานและสิทธิทางชนบทธรรมเนียมประเพณีและเกี่ยวกับเสรีภาพของบุคคลและหมู่คณะสำหรับ

บุคคลผู้เป็นแรงงานข้ามชาติหรือเป็นสมาชิกของครอบครัวของ พวกเขาที่อาศัยอยู่อย่างถูกต้องตามกฎหมายภายในเขตแดน ของรัฐสมาชิกนั้น

มาตรา 11

1. เพื่อประโยชน์แห่งวัตถุประสงค์ในส่วนนี้ของอนุสัญญานี้ คำว่า “แรงงานข้ามชาติ” หมายถึง บุคคลผู้เคลื่อนย้ายถิ่น หรือได้เคลื่อนย้ายถิ่นจากประเทศหนึ่ง ไปยังอีกประเทศหนึ่ง โดยมุ่งหมายเพื่อรับจ้างทำงาน ที่มีใช้กิจการของตนเอง และ หมายความว่ารวมถึงบุคคลใดๆ ที่ได้รับการนำเข้าตามปกติใน ฐานะแรงงานข้ามชาติ

2. ส่วนนี้ของอนุสัญญาไม่ใช้บังคับต่อ:

(ก) คนงานตามชายแดน

(ข) ศิลปินและสมาชิกวิชาชีพเสรีนิยมผู้ได้เข้าประเทศ เป็นการชั่วคราว

(ค) ลูกเรือ

(ง) บุคคลผู้มาเพื่อการฝึกหรือการศึกษาโดยเฉพาะ

(จ) พนักงานขององค์การหรือกิจการที่ประกอบการ ภายในดินแดนของประเทศหนึ่งประเทศใด ผู้ได้รับอนุญาตให้ เข้าประเทศนั้นเป็นการชั่วคราวตามการร้องขอของนายจ้าง ของพวกเขาเพื่อปฏิบัติหน้าที่หรืองานที่ได้รับมอบหมาย เฉพาะเจาะจงตามระยะเวลาที่จำกัดและกำหนดและต้องออก นอกประเทศเมื่อการปฏิบัติงานหรือหน้าที่ของเขาเสร็จสมบูรณ์

มาตรา 12

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องใช้วิธีที่เหมาะสมกับสภาพและ แนวปฏิบัติของประเทศในการ :

(ก) แสวงหาความร่วมมือจากองค์กรนายจ้างและลูกจ้าง และหน่วยงานที่เหมาะสมอื่นๆ เพื่อการสนับสนุนการยอมรับ และการถือปฏิบัติตามนโยบายที่กำหนดไว้ในมาตรา 10 ของ อนุสัญญาฯ

(ข) ตรากฎหมายและส่งเสริมแผนงานทางการศึกษาที่มุ่ง เพื่อให้มีการยอมรับและถือปฏิบัติตามนโยบายนั้น

(ค) ใช้มาตรการสนับสนุนแผนทางการศึกษา และพัฒนา กิจกรรมอื่นๆ ที่มุ่งเพื่อให้แรงงานข้ามชาติคุ้นเคยอย่างเต็มที่ เท่าที่จะเป็นไปได้กับนโยบายนั้น กับสิทธิและข้อผูกพัน ของพวกเขา และกับกิจกรรมที่มุ่งเพื่อให้ความช่วยเหลือที่มี ประสิทธิภาพแก่แรงงานข้ามชาติในการใช้สิทธิของพวกเขา เพื่อการคุ้มครองพวกเขาเอง

(ง) ยกเลิกของข้อกำหนดของกฎหมายและเปลี่ยนแปลง แก้ไขคำสั่งหรือวิธีปฏิบัติใดๆ ทางการปกครองที่ขัดกับนโยบาย นั้น

(จ) กำหนดและใช้บังคับนโยบายทางสังคมที่เหมาะสม ต่อสภาพและแนวปฏิบัติของประเทศซึ่งช่วยให้แรงงานข้ามชาติ และครอบครัวของพวกเขา สามารถได้รับส่วนแบ่งในผลประโยชน์ ที่ชนในชาติได้รับ ในขณะที่เดียวกันก็คำนึงถึงความต้องการ พิเศษที่พวกเขาอาจมีโดยไม่ทำให้กระทบกระเทือนต่อหลักการ ของความเสมอภาคกันในการได้รับโอกาสและการได้รับการ ปฏิบัติ จนกว่าพวกเขาจะสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมของ ประเทศของการจ้างงาน ทั้งนี้โดยการปรึกษาหารือกับผู้แทน องค์กรนายจ้างและลูกจ้าง

(ฉ) ดำเนินการตามขั้นตอนทั้งหมดในการช่วยเหลือและ สนับสนุนความพยายามของแรงงานข้ามชาติและครอบครัว ของพวกเขาในการรักษาเอกลักษณ์แห่งชาติและเผ่าพันธุ์

ของพวกเขาและความผูกพันทางขนบธรรมเนียมประเพณี
ของพวกเขาทั่วประเทศต้นกำเนิด รวมทั้งการให้โอกาสเด็ก
ในการเรียนรู้ภาษาหลักของเขา

(ซ) รับประกันความเท่าเทียมกันในการได้รับการปฏิบัติ
เกี่ยวกับสภาพการทำงานสำหรับแรงงานข้ามชาติทั้งหลาย
ที่ปฏิบัติงานในกิจกรรมเดียวกันไม่ว่าเงื่อนไขสภาพการจ้างงาน
ของพวกเขาอาจจะเป็นอย่างไร

มาตรา 13

1. แต่ละรัฐสมาชิกอาจใช้มาตรการที่จำเป็นทั้งหมดซึ่งอยู่
ในข่ายอำนาจของตน และร่วมมือกับสมาชิกรายอื่นเพื่อให้
ความสะดวกในการได้มาอยู่ร่วมเป็นครอบครัวของแรงงาน
ข้ามชาติทั้งหมดที่พำนักอย่างถูกต้องตามกฎหมายในดินแดน
ของตน

2. สมาชิกของครอบครัวของแรงงานข้ามชาติที่มาตรานี้
ใช้บังคับคือ คู่สมรสและบุตรที่ต้องพึ่งบิดาและมารดา ตลอดถึง
บิดาและมารดา

มาตรา 14

รัฐสมาชิกอาจ

(ก) ให้มีการเลือกในการจ้างงานอย่างเสรี ในขณะที่เดียวกัน
ก็ให้ความมั่นใจต่อแรงงานข้ามชาติเกี่ยวกับสิทธิในการเคลื่อนย้าย
ทางภูมิศาสตร์ ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าแรงงานข้ามชาติได้พำนัก
ในดินแดนนั้นอย่างถูกต้องตามกฎหมายเพื่อทำงานเป็นระยะ
เวลาที่กำหนดไม่เกินสองปี หรือถ้าในกรณีที่กฎหมายหรือ
ระเบียบกำหนดให้สัญญาที่คงที่จำกัดระยะเวลาไว้น้อยกว่าสองปี
และคนงานจะต้องปฏิบัติงานตามสัญญาครั้งแรกให้เสร็จสิ้น
สมบูรณ์ก่อน

(ข) หลังจากได้ปรึกษาหารืออย่างเหมาะสมกับองค์การผู้แทนของนายจ้างและลูกจ้างแล้ว ต้องจัดทำข้อบังคับเกี่ยวกับการรับรองคุณสมบัติวิชาชีพในการทำงานที่ได้รับนอกประเทศของตน อาทิ ใบรับรองและประกาศนียบัตร

(ค) จำกัดการเข้าถึงประเภทของการจ้างงานหรือหน้าที่การงานเพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐ

ส่วนที่ 3

บทบัญญัติท้ายบท

มาตรา 15

อนุสัญญานี้ไม่ได้ห้ามรัฐสมาชิกในการทำข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีโดยมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากการใช้บังคับอนุสัญญานี้

มาตรา 16

1. รัฐสมาชิกใดที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อาจไม่รวมเอาส่วนที่ 1 หรือส่วนที่ 2 ของการรับอนุสัญญานี้ได้ โดยการออกประกาศแนบท้ายสัตยาบันของตน

2. รัฐสมาชิกรายใดที่ได้ออกประกาศดังกล่าวนั้น อาจยกเลิกประกาศนั้นได้ ณ เวลาใด โดยออกประกาศฉบับใหม่

3. รัฐสมาชิกทุกรายที่ออกประกาศของตนตามวรรค 1 ของมาตรานี้มีผลใช้บังคับ ต้องแสดงในรายงานการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้เกี่ยวกับสถานะของกฎหมายและแนวปฏิบัติของตน ในส่วนของบทบัญญัติส่วนที่ตนไม่ยอมรับให้รวมไว้ขอบเขตของการมีผลบังคับใช้ที่ได้ให้หรือเสนอที่จะให้ต่อบทบัญญัติดังกล่าวและเหตุผลที่ยังไม่รวมเอาบทบัญญัติเหล่านั้นเข้ากับการรับรองอนุสัญญา

มาตรา 17

การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้อย่างเป็นทางการ จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ทราบเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 18

1. อนุสัญญาฉบับนี้จะผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งการให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแล้ว

2. อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกสองประเทศได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้ผู้อำนวยการใหญ่แล้ว

3. หลังจากนั้น อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้สำหรับรัฐสมาชิกใดๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 19

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว อาจบอกเลิกได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่ซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อจดทะเบียน การบอกเลิกดังกล่าวจะไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับการจดทะเบียน

2. รัฐสมาชิกใดซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ และซึ่งไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามนัยแห่งมาตรานี้ภายในปีถัดไปเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน จะต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิก

อนุสัญญาฉบับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดแต่ละคาบของระยะเวลาสิบปี
ตามเงื่อนไขในมาตรานี้

มาตรา 20

1. ให้ผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
แจ้งแก่รัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทุก
ประเทศทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและ
การบอกเลิกทั้งหลายที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งไป

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับ
การจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สอง ซึ่งได้แจ้งต่อ
ผู้อำนวยการใหญ่แล้วนั้น ให้ผู้อำนวยการใหญ่แสดงอย่าง
เด่นชัดแก่ประเทศสมาชิกขององค์การได้ทราบถึงวันที่
อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา 21

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
แจ้งแก่เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับรายละเอียด
อย่างสมบูรณ์ของการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่
ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับจดทะเบียนตามบทบัญญัติของหลาย
มาตราก่อนหน้านี้เพื่อจดทะเบียนตามมาตรา 102 ของกฎบัตร
สหประชาชาติ

มาตรา 22

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาเห็นว่าจำเป็น ให้คณะประศาสน์การ
ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายงานเกี่ยวกับ
ผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้
พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่องการแก้ไขอนุสัญญา
ฉบับนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเข้าไปในระเบียบวาระของการ
ประชุมใหญ่

มาตรา 23

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของรัฐสมาชิกมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 19 ข้างต้น

(ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ให้การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของรัฐสมาชิกยุติลง

2. ไม่ว่ากรณีใดๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ตามแบบและเนื้อความเช่นเดิมสำหรับรัฐสมาชิกทั้งหลายซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 24

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสมีผลบังคับเท่าเทียมกัน

รายชื่อประเทศที่ให้สัตยาบัน
อนุสัญญาฉบับที่ 97 ว่าด้วยการ
เคลื่อนย้ายถิ่นเพื่อการทำงาน (แก้ไข), 1949
(พ.ศ. 2492)

**Convention 97: concerning Migration
for Employment (Revised), 1949
(47 ประเทศ)**

ประเทศ	วันที่ให้สัตยาบัน
แอลเบเนีย	2 มีนาคม 2548
แอลจีเรีย	19 ตุลาคม 2505
อาร์เมเนีย	27 มกราคม 2549
บาฮามาส	25 พฤษภาคม 2519
บาร์เบโดส	8 พฤษภาคม 2510
เบลเยียม	27 กรกฎาคม 2496
เบลีซ	15 ธันวาคม 2526
บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา	2 มิถุนายน 2536
บราซิล	18 มิถุนายน 2508
บรูไนดารุสซาลาม	9 มิถุนายน 2504
แคนาดา	3 กันยายน 2505
คิวบา	29 เมษายน 2495
ไซปรัส	23 กันยายน 2503
โตมิเนีย	28 กุมภาพันธ์ 2526
เอกวาดอร์	5 เมษายน 2521
ฝรั่งเศส	29 มีนาคม 2497

ประเทศ	วันที่ให้สัตยาบัน
เยอรมนี	22 มิถุนายน 2502
เกรเนดา	9 กรกฎาคม 2522
กัวเตมาลา	13 กุมภาพันธ์ 2495
กายอานา	8 มิถุนายน 2509
อิสราเอล	30 มีนาคม 2496
อิตาลี	22 ตุลาคม 2495
จาเมกา	26 ธันวาคม 2505
เคนยา	30 พฤศจิกายน 2508
มาซิโดเนีย	17 พฤศจิกายน 2534
มาดากัสการ์	14 มิถุนายน 2544
มาลาวี	22 มีนาคม 2508
มาเลเซีย ซาบาห์	3 มีนาคม 2507
มอริเชียส	2 ธันวาคม 2512
มอลโดวา	12 ธันวาคม 2548
มอนเตเนโกร	3 มิถุนายน 2549
เนเธอร์แลนด์	20 พฤษภาคม 2495
นิวซีแลนด์	10 พฤศจิกายน 2493
ไนจีเรีย	17 ตุลาคม 2503
นอร์เวย์	17 กุมภาพันธ์ 2498
โปรตุเกส	12 ธันวาคม 2521
เซนต์ลูเชีย	14 พฤษภาคม 2523
เซอร์เบีย	24 พฤศจิกายน 2543
สโลวีเนีย	29 กุมภาพันธ์ 2535
สเปน	21 มีนาคม 2510

ประเทศ	วันที่ให้สัตยาบัน
ทาจิกิสถาน	10 เมษายน 2550
แทนซาเนีย	22 มิถุนายน 2507
ตริनिแดดและโตเบโก	24 พฤษภาคม 2506
สหราชอาณาจักร	22 มกราคม 2494
อุรุกวัย	18 มีนาคม 2497
เวเนซุเอลา	9 มิถุนายน 2526
แซมเบีย	2 ธันวาคม 2507

รายชื่อประเทศที่ให้สัตยาบัน
อนุสัญญาฉบับที่ 143 ว่าด้วยการ
เคลื่อนย้ายถิ่นในสภาพมิชอบและการส่งเสริม
การมีโอกาสเท่าเทียมกันและการปฏิบัติต่อ
แรงงานข้ามชาติ, 1975 (พ.ศ. 2518)

**Convention 143: concerning Migration in Abusive
Conditions and the Promotion of Equality
of Opportunity and Treatment
of Migrant Workers, 1975**

(23 ประเทศ)

ประเทศ	วันที่ให้สัตยาบัน
แอลเบเนีย	12 กันยายน 2549
อาร์เมเนีย	27 มกราคม 2549
เบนิิน	11 มิถุนายน 2523
บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา	2 มิถุนายน 2536
บูร์กินาฟาโซ	9 ธันวาคม 2520
แคเมอรูน	4 กรกฎาคม 2521
ไซปรัส	28 มิถุนายน 2520
กินี	5 มิถุนายน 2521
อิตาลี	23 มิถุนายน 2524
เคนยา	9 เมษายน 2522
มาซิโดเนีย	17 พฤศจิกายน 2534
มอนเตเนโกร	3 มิถุนายน 2549
นอร์เวย์	24 มกราคม 2522

ประเทศ	วันที่ให้สัตยาบัน
ฟิลิปปินส์	14 กันยายน 2549
โปรตุเกส	12 ธันวาคม 2521
ซานมารีโน	23 พฤษภาคม 2528
เซอร์เบีย	24 พฤศจิกายน 2543
สโลวีเนีย	29 พฤษภาคม 2535
สวีเดน	28 ธันวาคม 2525
ทาจิกิสถาน	10 เมษายน 2550
โตโก	8 พฤศจิกายน 2526
ยูกันดา	31 มีนาคม 2521
เวเนซุเอลา	17 สิงหาคม 2526

ILO/Japan Project on Managing Cross-border Movement
of Labour in Southeast Asia

สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

ประจำภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

ชั้น 10 อาคารสหประชาชาติ

ถนนราชดำเนินนอก เขตพระนคร

กรุงเทพมหานคร 10200

โทร. 662 288 1293

โทรสาร. 662 288 1069

อีเมลล์. bangkok@ilo.org